

Catherine Ryan Hyde

Rămas-bun pentru acum

Traducere din engleză de
Raluca Furtună

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HYDE, CATHERINE RYAN

Rămas-bun pentru acum / Catherine Ryan Hyde; trad. din engleză de
Raluca Furtună. – București: Editura Trei, 2020

ISBN 978-606-40-0650-9

I. Furtună, Raluca (trad.)
821.111

Titlul original: *Say Goodbye for Now*
Autor: Catherine Ryan Hyde

Copyright © 2016 by Catherine Ryan Hyde
This edition is made possible under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0650-9

PARTEA ÎNTÂI

PRINȚUL SEMISĂLBATIC

Iunie 1959

Capitolul unu: Doctorița Lucy

Bătăile în ușă au trezit-o din somn și au stârnit lătratul câinilor. Sau poate că i-au trezit pe câini, iar lătratul lor a răzbit, în cele din urmă, prin băutura de cu seară, somniferul și epuizarea ei.

Ogarul cenușiu Winston, singurul câine care avea voie să doarmă în camera ei, pe pat, s-a ridicat și s-a holbat în direcția ferestrelor, mârâind înfundat.

Femeia s-a ridicat, a înjurat în șoaptă ca să-și alunge teama și s-a îndreptat spre ferestre.

Le-a deschis, lăsând să intre răcoarea nopții, și a privit în jos.

Dedesubt, pe veranda din față, stăteau doi tineri îmbrăcați identic, în tricouri albe și blugi. Până și tunsoirile lor în stil militar erau identice. O singură diferență era evidentă, cel puțin de la distanța aia, pe întuneric: unul era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și avea vreo optsprezece kilograme în plus față de celălalt. Și mai era ceva: tricoul celui mai firav era plin de sânge, care desena pe material o hartă întortocheată de un roșu-aprins.

— Cine-i acolo? a strigat ea pe un ton care ținea loc de gard înalt din sârmă ghimpată, păzit de câni.

Parcă vrând să contribuie la acest efect, cei șaisprezece câini din țărcurile de la parter erau în continuare dezlănțuiți, lătrând și urlând de spaimă și nemulțumire.

— Doamnă? a strigat tipul mai solid.

— Cine e? a repetat ea.

Știa însă din experiență că n-avea să afle niciodată — și nici nu-i păsa — cine sunt. Doar de ce erau acolo, ceea ce era deja destul de evident.

— Sunteți doctor?

— Întrebarea nu e cine sunt eu. Spune cine sunteți voi.

— Ni s-a zis să spunem că ne-a trimis Victor.

Lucy a oftat și a clipit de câteva ori, dându-și seama că nu mai are timp să se dezmeticească.

— Un minut, să mă îmbrac, și pe urmă cobor, a zis ea.

* * *

I-a condus prin living, deși încăperea era orice altceva, numai un living obișnuit nu. Aducea mai degrabă cu o grădină zoologică. Era locuită, într-adevăr, dar nicio dată de oameni.

Lucy l-a ținut de braț pe tânărul mai scund, pentru că era pe cale să i se facă rău și să leșine.

Tipul solid s-a holbat în cușca bufniței Archimedes, care s-a holbat și ea la el. După aceea, tânărul și-a continuat drumul, dar a tresărit brusc, ca un cal speriat, când acvila de munte Angel s-a ridicat și și-a întins aripile.

— Ce-i aia? a întrebat el, recăpătându-și echilibrul și arătând spre un animal îngrămădit în colțul întunecat al unei cuști de pe podea.

— Ăla e un porc.

— În casă?

— Afară, riscul de infecție e prea mare.

Doctorița Lucy i-a condus pe cei doi până în cabinet și l-a ajutat pe rănit să se urce pe masa de operație.

— Ce faceți cu toate animalele astea? a întrebat tânărul solid.

— Le fac bine, a răspuns ea simplu.

— Hei! s-a amestecat băiatul firav. Sunteți veterinar? Vrei să zici, i s-a adresat el însoțitorului său, că m-ai adus la un veterinar...

Doctorița Lucy a remarcat că tânărul fusese cât pe ce să rostească numele prietenului său, dar se abținuse.

— Nu sunt veterinar, a zis ea. Sunt medic.

— Un medic obișnuit care se ocupă de oameni?

— Da. Un medic de oameni.

— Atunci de ce țineți toate animalele astea? a întrebat tipul solid.

— Pentru că nimeni altcineva nu pare interesat s-o facă.

— Nu știu ce să zic de faza că e medic femeie, a comentat cel de pe masă.

— Auzi, calul de dar nu se caută la dinți, i-a întors-o prietenul lui, clasând eficient plângerea.

Tipul solid a continuat să se învârtă prin cameră, uitându-se pe geam la întunericul de afară și studiind diplomele medicale de pe pereți. De fiecare dată când trecea pe lângă vreo fereastră, câinii începeau iar să latre de-afară, din țarcurile lor.

— Eu sunt... Steve, a continuat el. Iar el e Jake. Nu sunt numele noastre adevărate. Știți cum stă treaba.

Doctorița Lucy a tăcut. Încerca să găsească cea mai bună metodă de a-i scoate pișpiriului tricoul distrus de

glonț și sânge, presupunând că ar fi vrut să-l mai poarte la plecare. În fine, o să vrea să poarte *ceva*, s-a gândit ea, iar tricoul ăla părea a fi tot ce avea.

Glonțul pătrunsese prin spatele umărului stâng, ceea ce sugera că fusese împușcat în timp ce fugea. În fața nu exista nicio rană care să indice ieșirea glonțului.

— Cum să vă spunem? a întrebat tipul solid.

Doctorița Lucy și-a ridicat capul și l-a ținut cu o privire care l-a făcut să încremenească.

— Răspund la „doctore“, „doamnă“, „hei“. Ascultă, *Steve...*, a început ea, rostind apăsător numele, pentru efect. Asta nu e o relație pe termen lung. Ce-ar fi să sărim peste introducere și să ne apucăm de treabă, ca să pot să mă duc înapoi la culcare?

— Da, da, a spus tipul pe care cu siguranță nu-l chema *Steve*. Nu-i nevoie să vă ambalați. Aveți *ceva* ce poate să strângă între dinți? Poate o lingură de bucătărie? O lingură de lemn?

În timp ce vorbea, doctorița Lucy a umplut o seringă cu un anestezic local, fără să scoată o vorbă.

— Pentru că, știți cum e. E tovarășul meu și, în plus, nu vrem să se audă urlete. Nu că ne-ar auzi cineva aici, dar...

Tânărul solid a tăcut brusc când Lucy a băgat acul în omoplatul lui „*Jake*“, prin tricou, chiar lângă rană.

— Au! a strigat tipul înțepat.

Câinii au lătrat iar un pic.

— Te-ai uitat la prea multe filme, *Steve*, a zis ea, întorcându-se apoi către pacient. O să așteptăm câteva minute să-și facă efectul.

Lucy a luat-o spre una dintre teighelele din cabinet, de unde și-a recuperat pachetul de țigări, după care s-a

sprijinit de blat și și-a aprins una cu bricheta argintie care fusese îndesată în celofanul pachetului.

— Hei, a început rănitul. Nu mă mai doare așa tare.

— Îhî, păi asta e meseria mea, a zis ea, suflând un nor de fum spre tavanul cabinetului. Și că veni vorba: e meserie, nu hobby. Cu alte cuvinte, o fac pentru bani. O sută.

— O sută? au repetat cei doi în cor.

— E un pic cam mult, nu credeți? a comentat tipul solid. Am putea merge la Urgențe, unde am scăpa cu treizeci, cel mult.

Doctorița Lucy a mai tras o dată adânc din țigară. N-avea răbdare pentru tertipuri și nici talentul să-și ascundă nerăbdarea.

— Dacă ați putea merge la Urgențe, ați fi acolo acum, a zis ea.

— Da, da. În regulă. O sută.

— În avans.

— De ce în avans?

— Pentru că un tip a plecat odată fără să plătească. Poți să-i mulțumești lui pentru noile reguli.

— Banii sunt afară, în mașină, a zis tipul solid, cu suficientă sfială încât Lucy să-și dea seama că urmează să se ducă după ei.

— Ei bine, ce mai stai?

Tânărlul a oftat și a ieșit.

Rănitul s-a uitat în ochii ei, ca o căprioară cu tendoanele retezate în ochii unui lup sau ai unui coiot care se apleacă asupra ei.

— Ați mai făcut chestia asta, nu? a întrebat el.

— Oh, da.

— Doare?

— Un pic. O să simți. Dar cu lidocaina pe care tocmai ți-am injectat-o în umăr cred că o să te doară mai puțin decât a durut să ieși din mașină și să vii până aici.

— Mă bucur să aud, doamnă. Vă supărați dacă vă cer o țigară?

Doctorița a luat pachetul de pe tejghea și l-a scuturat înspre el, până au ieșit trei țigări, gata de înșfăcat. Rănitul a luat una, iar ea i-a aprins-o.

— Apreciez că nu mă întrebați cum am intrat în beleaua asta, a zis el.

— La Urgențe se pun întrebări. Și, mai mult, se fac rapoarte. De-aia cer eu mai mulți bani.

— Da, doamnă.

„Steve” s-a întors și i-a întins o bancnotă de o sută de dolari. Lucy a luat-o fără să comenteze și a îndesat-o adânc în buzunarul fustei.

Apoi, tânărul solid și-a ațintit privirea firoasă către prietenul lui de pe masa de operație.

— Țștia sunt din jumatea ta, a zis el.

— Ce? De ce? Nu e vina mea că am încasat eu glonțul, și nu tu. A fost ghinion, atâta tot.

— Îhî, ei bine, ghinionul ăsta tocmai te-a costat o sută de parale.

— Ești gata, Jake? a întrebat doctorița Lucy, vrând să pună capăt ciondănelii.

N-a primit niciun răspuns.

— Sau cum te-o fi chemând?

— Ah, eu. Așa e. Da. Să trecem la treabă.

— O să-ți las tricoul pe tine, îl ridic doar cât să ajung la zona cu probleme. Te-ar durea tare dacă l-aș scoate și apoi ți l-aș pune la loc, și nici nu vreau să-l tai. Pentru că bănuiesc că n-o să vrei să pleci de aici fără el.

A fost pe punctul să-i dea un sfat. Să spună: „Când pleci de aici, oprește-te undeva de unde tovarășul tău poate să-ți cumpere un tricou curat. Sau ceva ce poți să pui peste ăsta. Nu există rețetă mai bună decât roșu-pe-alb dacă vrei să atragi atenția“.

Dar nu i l-a dat.

Era plătită să-i îngrijească rana, atât. Nu să-l ajute și să scape de ce făcuse.

— Da, doamnă. Ce-o să faceți acum?

— Ce m-ai plătit să fac. Încearcă să te relaxezi.

Și-a stins țigara în scrumiera de pe tejghea. Pacientul a continuat s-o fumeze pe-a lui; ba chiar a pornit să tragă mai des din ea.

A ales un forceps subțire dintr-un borcan cu alcool de pe tejghea, a șters instrumentul cu tifon steril și i-a introdus vârful lung în rană. S-a mișcat repede. Învățase că e mai bine să faci totul repede. Să treci peste ideea de blândețe și precauție. Pentru că pacientul suferă în fiecare clipă în care forcepsul explorează rana. Cel puțin psihologic, dacă nu și altfel. Pacientul vrea să termine cât mai repede.

Lucy a apucat glonțul turtit și a tras fără ezitare până când l-a scos, apoi l-a aruncat în direcția coșului metalic de gunoi. Plumbul a lovit zgomotos interiorul găleții, făcându-i pe cei doi să tresară.

Doctorița a închis cu două suturi musculare rana de intrare, a acoperit-o cu un pansament steril și a tras tricoul la loc.

— Gata, a zis ea. Ești ca înainte. Oricum oi fi fost înainte.

Cei doi tineri i-au ignorat înțepătura și au luat-o spre ușă.

— Stați așa, a zis ea. Trebuie să-ți dau și niște tetracilină. Ca să nu ți se infecteze rana.

I-a numărat treizeci de pastile și i le-a pus într-un plic.

— Trei pe zi, până le termini.

Știa că s-ar putea să nu fie suficient. Dar după primul ajutor doctorița Lucy lăsa bucuroasă problema pacientului în seama altcuiva.

— Și probabil că ai nevoie de un vaccin antitetanos. Dar eu n-am pe-aici.

Și Lucy știa că, cel mai probabil, tipul n-o să-i urmeze sfatul. Dar ea își făcuse datoria. Sfătuse pacientul.

* * *

— Vă îndreptați spre Mexic? a întrebat ea în timp ce-i conducea spre ieșire.

Tipul solid s-a răsucit, clipind.

— Mexic?

— Îhî, Mexic. Ați auzit de țara asta? E pe-aici, pe-aproape. Mi-am imaginat că de-aia erați pe autostradă. Majoritatea celor care trec pe aici merg în sud.

— Nu, doamnă. Noi nu. Locuim pe-aproape.

— Aha, a răspuns ea. E bine de știut.

Tinerii au plecat fără alte comentarii, iar ea a rămas din nou singură, din fericire. Singură în termeni umani, cel puțin.

* * *

În timp ce traversa livingul, în drum spre dormitor, Archimedes a privit-o intens. Adevărul e că așa făcea

mereu. Privirea lui nu avea vreun subînțeles și — într-o oarecare măsură — atâta lucru știa și ea.

— Nu te uita așa la mine, a zis Lucy. Crezi că fac asta pentru mine? Ei bine, nu. O fac pentru tine și pentru prietenii tăi.

După aceea, s-a băgat din nou în pat.

Capitolul doi: Pete

— Hei, Petey, l-a strigat Jack. Al cui e câinele ăla?

Pete și-a pus mâna streășină la ochi ca să se ferească de soare și s-a uitat într-o parte și-n alta a autostrăzii pustii cu două benzi.

— Nu văd niciun câine.

— Acolo. Culcat.

Apoi Pete l-a văzut — era întins pe-o parte, pe acostament —, dar și-a spus că e mort.

— Probabil că l-a lovit o mașină, a zis Jack. Ar trebui să mergem să vedem dacă e OK.

Au pornit împreună spre acostament, deși asta îi ducea în direcția greșită, îndepărtându-i de lac. Era dimineată devreme, în prima zi din vacanța de vară, iar planul lor fusese să pescuiască. Nu să se uite la un câine absolut în regulă ucis de cineva pe șosea, ceea ce, în opinia lui Pete, risca să-i strice toată ziua. Sau, dacă scena era macabră, poate chiar toată vacanța.

Lui Pete îi plăceau câinii, câtă vreme erau sănătoși și în viață.

— Nu recunosc câinele ăla, i-a zis el lui Jack în timp ce se apropiau. Credeam că-i știm pe toți din zonă.

— Poate că nu-i de pe-aici. Poate că cineva nu l-a mai vrut și l-a dat jos din mașină.

— Atunci, n-o fi lovit. Poate că trage un pui de somn cât așteaptă și speră că o să se întoarcă după el.

— Ar fi drăguț, a zis Jack.

Era un câine mare, n-a putut să nu observe Pete. Ceea ce i-a dat un fior în stomac. Îi plăceau câinii, dar uneori îi era și frică de ei. Depindea de câine. Ăsta avea blană sură și deasă, ca un dulău din ăla care trage sania în Alaska, unde Pete nu fusese niciodată și nici nu-și imagina c-o să ajungă. Adică la celălalt capăt al pământului față de sudul Texasului.

— Nu se mișcă, a observat Jack când au ajuns la mai puțin de zece pași de el.

Chiar în clipa aia, câinele a ridicat capul și l-a fixat cu ochii pe Pete, înghețându-i sângele în vine și făcându-l să se întrebe de ce privirea aia fioroasă nu-i fusese adresată lui Jack.

Animalul s-a chinuit să se ridice pe trei labe — unul dintre picioarele din spate atârna moale de la șold — și a încercat să se îndepărteze de ei. S-a prăbușit însă rapid înapoi, pe-o parte, cu un mârâit de durere. Reușise măcar să se mai îndepărteze cu câțiva pași de banda de circulație.

— A, da, a comentat Pete. E clar că a fost lovit. Bietul de el.

— Ce facem?

— Păi, cred că trebuie să-l ducem la veterinar.

— De ce noi?

— Mai vezi pe cineva pe-aici?

— La naiba, a zis Jack. S-a zis cu pescuitul.

Pete s-a mai apropiat puțin de câine, cu o mână întinsă înainte, ca o ofrandă de pace.

— E OK, cuțu'. Nu-ți facem nimic. Vrem să te ajutăm. E OK, cuțu'.

Câinele și-a ridicat buza de sus. Era un gest tăcut și înspăimântător, care lăsa la vedere un set de canini șocant de lungi și ascuțiți, de o parte și de alta.

Pete s-a dat în spate, simțind că se albește la față.

— Eu nu mă apropii de câinele ăsta, a zis Jack. Exclus. Mă duc la pescuit. Vii sau nu, Petey?

— Nu putem să-l lăsăm aici pur și simplu.

— Eu pot.

— Ei bine, eu nu pot.

— La dracu'. Nu suport să pescuiesc singur. Bun, în regulă, Petey, dacă așa vrei. Dar măcar dă-mi firul și cârligul, ca să am două undițe în apă. Așa, o să prind mai mult.

Cu un ochi la câine, Pete a scos din buzunar „undița săracului“. Cel puțin așa îi zicea tatăl lui Jack. Era de fapt o cutie de bere veche și goală, cu o ață de pescuit legată în jurul ei ca să poată fi trasă din apă înfășurând-o la loc.

— Îhî, bine, a zis Pete, dar trebuie să mi-o dai înapoi când termini. Taică-miu nu bea bere.

— Știu că așa zici mereu, dar toți tații beau bere, a protestat Jack.

— Al meu, nu.

— Ce bea al tău?

— Bourbon. Din sticle de-alea grele, cu muchii pătrătoase. Nu-i deloc același lucru.

Jack a apucat unealta de pescuit încropită și și-a în-desat-o în buzunarul pantalonilor scurți, astfel că acum avea două umflături caraghioase în loc de una singură.

— Nu pot să cred că ratezi pescuitul din cauza câinelui. Nici măcar nu-i al tău. Nici măcar nu-i prietenos. Și mai e și prima zi de vacanță. Cât o să pierzi din ea?

Pete a ridicat din umeri, începând să se simtă neplăcut. Ca și cum Jack avea poate dreptate.

— Habar n-am. Cât o să fie nevoie, bănuiesc.

— Bine, dacă termini, vino la lac.

— Îhî. Bine.

Jack a plecat clătinând din cap, dar s-a oprit după câțiva pași. S-a întors și s-a strâmbat în direcția lui Pete.

— O să te muște. Știi bine.

— O să am grijă, a răspuns Pete.

Pentru că nu știa ce altceva să spună.

* * *

Pete a băgat capul pe ușa dormitorului lui taică-su și a răsuflat ușurat văzând că bărbatul dormea dus.

După aceea s-a dus tiptil până la garaj.

Înăuntru, a zărit imediat vechiul lui cărucior Radio Flyer. Nu găsitul era problema. Era ușor de văzut, dar cam dificil de scos de acolo.

Taică-su depozitase deasupra căruțului două teancuri de reviste *National Geographic* legate cu sfoară, o cutie de carton lipită cu bandă adezivă în care erau porțelanurile fine, pe care nu mai avuseseră voie să le folosească de când plecase mama, apoi două lămpi vechi fără becuri și fără abajururi, niște cutii de lapte și un furtun încolăcit care — ținea minte Pete — era găurit.

A dat jos obiectele în liniște, unul câte unul, și le-a așezat în colțul opus al garajului. Când a ajuns în sfârșit la

căruțul ruginit, l-a ridicat și l-a târât prin casă, conștient că orice mișcare a ușii garajului l-ar trezi pe taică-su.

L-a așezat în fața ușii de la intrare și a deschis-o, mișcându-se încet, pentru că știa că balamalele scârțâie. După aceea, l-a cărat până pe aleea betonată din față.

A închis ușa în urma lui și dus a fost.

Soarele se ridicase deja pe cer, iar vremea se încălzise. Între locul în care aștepta câinele și singurul veterinar din zonă erau vreo cinci kilometri sau chiar mai mult. Și asta doar la dus. Trebuia să se și întoarcă.

Dar Pete n-avea timp să se gândească la așa ceva. Se băgase în treaba asta și părea să nu aibă ieșire.

Mai demult, o auzise pe maică-sa spunându-i lui Judy, cea mai bună prietenă a ei: „Aproape întotdeauna e mai ușor să intri într-o belea decât să ieși din ea“.

La vremea aia nu înțelesese.

Căruțul se mișca în urma lui cu un scârțâit tipic, la fiecare învârtire a roților, iar Pete a început să se concentreze pe zgomotul lor monoton. Era ceva în care-și putea cufunda orice gând și se putea pierde, fie și numai pentru moment.

* * *

Când a ajuns în locul în care fusese lovit câinele, Pete transpira abundent și simțea că-i ia foc fața.

Nici urmă de animal.

Mai întâi s-a uitat de jur împrejur, simțind curentul puternic și brusc făcut de mașinile care treceau în viteză pe lângă el și-i fluturau bluza. Pentru o clipă, a crezut că greșise locul. Dar își număraseră pașii cu grijă pornind de la borna kilometrică și nu voia s-o ia de la capăt. Era arșiță, iar el era obosit.

A cercetat acostamentul pustiu și a observat o dâră de pământ răscolit. Arăta ca o urmă de sac pe care-l tragi după tine pentru că n-ai chef să-l cari pe umăr.

Pete a mers de-a lungul urmei până în dreptul unui copac șubred, târând căruțul după el.

— Ah, aici erai, a zis el văzând câinele. Bine.

Dulăul a mârâit din străfundul pieptului în direcția lui Pete.

Băiatul s-a așezat pe jos, în țărână, și a oftat.

S-a uitat la câine, iar câinele s-a uitat la el. Din cine știe ce motiv — poate pentru că Pete stătea jos —, dulăul nu l-a mai amenințat. S-au holbat unul la altul vreme îndelungată.

Ochii mici ai câinelui aveau o nuanță aurie. Erau aproape galbeni. Avea pe față semnele caracteristice câinilor de sanie, iar la gât, un guler uriaș de blană.

— Habar n-am cum să procedez, a zis Pete.

Animalul părea să asculte. Să-i urmărească atent cuvintele ca și când ar fi însemnat ceva pentru el. Părea să adune cu atenție semnale din partea lui Pete. Poate pentru că viața lui depindea de intențiile băiatului.

— Mi-e frică de tine. Recunosc. Habar n-am cum să te urc în căruț. Dacă reușesc să te pun în el, pot să te duc la veterinar. Dar nu cred că poți să te urci singur, din cauza fazei cu piciorul. Și oricum nu știu cum să-ți explic că trebuie să te sui fără ajutor. Iar dacă te ridic și te pun eu acolo, cred c-o să mă muști ca dracu', scuze pentru înjurătură. Sau poate că ție nu-ți pasă de chestii din astea. Ei, bineînțeles că nu-ți pasă. Ești un câine. Nu pricepi ce zic. Cred că pur și simplu m-am obișnuit să mă scuz pentru orice cuvânt urât. Tata înjură tot timpul și nu trebuie să-și ceară scuze. Oamenii mari au voie. Dacă aș